

И защурахъ се по пеперудата.

Кацне ли — навеждамъ се излеко да хвана пѣстритѣ ѣ крилца. Ала щомъ се надвесея — тя трепва. И азъ оставамъ измаменъ.

Следъ всѣки неуспѣхъ — мжка свива гърди.

Станахъ суевѣренъ.

— Нѣма да дойдешъ! повтарямъ.

И натжженъ обориохъ глава.

Предъ мтнѣ се мѣрна костенурка. Тя пѣпли край брѣга, безъ да чуе моитѣ тихи стѣпки. Гледа свѣтлото слънце; слуша чуруликането на хвѣркатитѣ птички и се възпрѣ проточила вратѣ. Стори ми се, че отъ очи ѣ капятъ сълзи.

Азъ се спрѣхъ и дълго гледахъ костенурката.

Не тжжи ли тя, че кога цѣлия Божи свѣтъ се смѣе; когато птичкитѣ небесни свободно чуруликатъ и подхвѣркватъ отъ клонъ на клонъ; когато златокрилитѣ пеперуди си носятъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ — тя една е окована въ вериги и едва се мжчи, неспособна да бѣга, лети и пѣе?

Не прилича ли на пленникъ тя?

Заболѣ ме на гърди. Омилѣ ми клетата костенурка; че една е нашата сждба.

Като нея не съмъ ли и азъ!

Мога ли да прелетя при тебе, макаръ за мигъ, да те видя? Свободенъ ли съмъ да ида тамъ, гдето сърдце тегли?

Въ легенда се разказва, че нѣкога отъ костенурката Аполонъ направилъ лирата, за да му напѣватъ весталкитѣ на нея тжжнитѣ си пѣсни.

Нѣкога Аполонъ дирилъ тжжни пѣсни въ радостта. Днесъ Марсъ дири тжга въ оргиитѣ на луди пиршества и извиква войната, за да има пленници, които да пращатъ въздишки къмъ трона му.

Марсъ е побѣснѣлъ.

А чувствувамъ, че ако ти си при менъ — жела-